

Sygn. akt V U 802/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 czerwca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Słupsku V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie następującym:

Przewodniczący: **SSO Radosław Buko**

Protokolant: st. sekr. sądowy Beata Pezena

po rozpoznaniu w dniu 18 czerwca 2013 roku w Słupsku

odwołania U. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 20 marca 2013 roku znak (...)

w sprawie **U. G.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.**

o emeryturę

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że zobowiązuje Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. do wypłaty emerytury ubezpieczonej U. G. za okres od dnia 1 października 2011 roku do dnia 21 listopada 2012 roku, nie stwierdzając odpowiedzialności organu rentowego

UZASADNIENIE

Ubezpieczona U. G. wniosła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z dnia 20.03.2013r., znak (...) odmawiającej uchylecia decyzji z dnia 03.10.2011r., znak (...) w części, w jakiej decyzja ta zwiesza, na podstawie art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw, w związku z art. 103 a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, prawo do emerytury za okres od dnia 01.10.2011r. do dnia 21.11.2012r.

Wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji i nakazanie wypłaty emerytury za okres jej zawieszenia tj. od 01.10.2011r. do 21.11.2012r .

Pozwany organ rentowy – Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wniósł o oddalenie odwołania oraz zasądzenie od ubezpieczonej na rzecz organu rentowego kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwany podniósł, iż zaskarżoną decyzją organ rentowy odmówił zmiany decyzji ostatecznej z 3 października 2011 roku w części w jakiej decyzja ta zawiesza prawo do emerytury za okres od 1 października 2011 roku do 21 listopada 2012 roku powołując się na prospektywne działanie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku, sygn. akt K 2/2012.

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczona U. G. urodzona (...) od dnia 01.09.2009 r. (od miesiąca złożenia wniosku) nabyła prawo do emerytury, które zostało jej przyznane decyzją z dnia 06.10.2009r.

/dowód: akta emerytalne: decyzja z dnia 06.10.2009r. k. 45 – 46 as/

Ubezpieczona pozostawała w zatrudnieniu w (...)w C./bezsporne /

Decyzją z dnia 03.10.2011r. organ rentowy wstrzymał wypłatę emerytury z powodu kontynuowania zatrudnienia, w oparciu o art. 28 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych.

/dowód: akta emerytalne: decyzja k. 137/

Wnioskiem z dnia 27.11.2012r. ubezpieczona wniosła o wypłatę należnych świadczeń emerytalnych.

Decyzją z dnia 20.12.2012r. organ rentowy ponownie ustalił wysokość i podjął wypłatę emerytury od dnia 22 listopada 2012 roku.

Zaskarżoną decyzją z dnia 20.03.2013r. organ rentowy odmówił wypłaty świadczeń za okres od 01.10.2011 r. do 21.11.2012 r .

/dowód: akta emerytalne: wniosek k. 138 - 139, decyzja z dnia 20.03.2012 r. k.141 – 142,decyzja z dnia 20.03.2012 r. k.156 /

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonej U. G. zasługuje na uwzględnienie.

Ubezpieczona powołała się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku w sprawie sygn. akt K 2/12. Wyrokiem tym TK stwierdził niekonstytucyjność przepisu art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, z 2010 r. Nr 40, poz. 224, Nr 134, poz. 903, Nr 205, poz. 1365, Nr 238, poz. 1578 i Nr 257, poz. 1726, z 2011 r. Nr 75, poz. 398, Nr 149, poz. 887, Nr 168, poz. 1001, Nr 187, poz. 1112 i Nr 205, poz. 1203 oraz z 2012 r. poz. 118 i 251), dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 r., w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy.

Trybunał Konstytucyjny wskazał, iż w porządku prawnym , jaki istniał w naszym kraju i w przepisach emerytalno - rentowych sytuacja dotycząca prawa do emerytury i możliwości bądź braku możliwości kontynuowania zatrudnienia zmieniała się na przestrzeni lat.

Od 1 lipca 2000 r. (data wejścia w życie art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS) nierozwiązanie stosunku pracy powodowało, że prawo do świadczenia mogło zostać ustalone, ale nie mogło zostać zrealizowane (zostało zawieszona).

Uzasadniając tę zmianę, wskazano, że zasadniczą rolę w ubezpieczeniu społecznym odgrywa powiązanie prawa do świadczenia z brakiem środków utrzymania, a łączenie dochodów z pracy, z jednoczesnym pobieraniem emerytury stawia pracujących emerytów w pozycji uprzywilejowanej, co nie może być oceniane w oderwaniu od poziomu życia społeczeństwa, istniejącego bezrobocia oraz obciążeń pracodawcy i budżetu państwa.

Art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS został uchylony mocą art. 37 pkt 5 lit. b ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o emeryturach kapitałowych (Dz. U. Nr 228, poz. 1507). Od 8 stycznia 2009 r. treścią ryzyka emerytalnego ponownie było osiągnięcie odpowiedniego wieku.

Uchylenie art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS było konsekwencją realizacji programu „Solidarność pokoleń – działania dla zwiększenia aktywności zawodowej osób w wieku 50+” – pakietu działań rządowych zmierzających do zwiększenia zatrudnienia osób po 50. roku życia.

Uchylenie powołanego przepisu miało usunąć jedną z barier aktywności zawodowej tych osób. Zgodnie z art. 45 ustawy z 21 listopada 2008 r. wypłaty zawieszony emerytury dokonywało się na wniosek osoby zainteresowanej, a Zakład Ubezpieczeń Społecznych informował osoby, mające w dniu wejścia w życie ustawy zawieszony prawo do emerytury w trybie art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, o warunkach pobierania świadczeń. Ten stan prawny obowiązywał do 31 grudnia 2010 r.

Od 1 stycznia 2011 r. obowiązuje art. 103a, dodany do ustawy o emeryturach i rentach z FUS na podstawie art. 6 pkt 2 ustawy zmieniającej z 16 grudnia 2010 r., znoszący możliwość pobierania emerytury bez rozwiązywania umowy o pracę z dotychczasowym pracodawcą, na rzecz którego była wykonywana praca bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego.

Art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS objął wszystkich emerytów, a więc nie tylko tych, którzy prawo do emerytury uzyskają od momentu jego wejścia w życie, ale również tych, którzy przeszli na emeryturę wcześniej. Ci emeryci, którzy nabyli prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., na podstawie art. 28 ustawy zmieniającej z 16 grudnia 2010 r. mogli ją pobierać bez rozwiązania umowy o pracę jeszcze przez 9 miesięcy od daty wejścia w życie zmiany, czyli do 30 września 2011 r. Jeżeli do tego momentu stosunek pracy nie ustał, wypłata emerytury została przez ZUS wstrzymana, poczynając od 1 października 2011 r.

Należy zwrócić uwagę, że obowiązująca regulacja nie wyłącza możliwości łączenia emerytury z dochodami z pracy zarobkowej, lecz uzależnia wypłatę emerytury od rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą (pracodawcami), u którego dana osoba była zatrudniona bezpośrednio przed złożeniem wniosku o emeryturę. Emeryt może wrócić do pracy do tego samego lub innego pracodawcy (oczywiście, o ile zostanie zatrudniony) i pobierać zarówno wynagrodzenie, jak i emeryturę.

Trybunał Konstytucyjny uznał, iż ustawodawca odstępując od wcześniej przyjętej polityki, wobec osób, które nabyły prawo do emerytury pod rządami przepisów obowiązujących od 2009, godzi w zasadę zaufania do państwa i prawa, naruszając bezpieczeństwo prawne obywateli.

Osoby, które skutecznie **nabyły i realizowały prawo do emerytury w okresie od 8 stycznia 2009 do 31 grudnia 2010 roku** musiały, w związku ze zmianą przepisów, poddać się nowej, mniej korzystnej dla nich treści ryzyka emerytalnego tj. poza wiekiem spełniać warunek rozwiązania stosunku pracy. Gdyby w chwili przejścia na emeryturę osoby te wiedziały, że będą musiały przerwać zatrudnienie, aby uzyskać świadczenie emerytalne, to w chwili osiągnięcia wieku emerytalnego nie podjęłyby decyzji o złożeniu wniosku o emeryturę, lecz kontynuowały nadal zatrudnienie.

Działając w zaufaniu do państwa i stanowiącego przez nie prawa podjęły w przeszłości decyzję co do przejścia na emeryturę, gdyby wiedziały, iż nastąpi zmiana stanu prawnego uzależniająca realizację prawa do tego świadczenia od rozwiązania stosunku pracy, ich decyzja mogłaby być inna, bo z perspektywy dokonanej nowelizacji przepisów okazała się dla nich niekorzystna.

W realiach przedmiotowej sprawy należy stwierdzić, iż ubezpieczona nabyła prawo do emerytury od dnia 01.09.2009 roku (czyli po zmianie przepisów, która nastąpiła od 8 stycznia 2009r.) i prawo to było przez nią realizowane do momentu zawieszenia. W dacie nabycia przez ubezpieczoną prawa do emerytury wówczas obowiązujące przepisy nie wymagały zawieszenia wypłaty świadczenia wobec tych emerytów, którym prawo to zostało przyznane.

Oznacza to, iż ubezpieczona wystąpiła o emeryturę i nabyła prawo do emerytury według przepisów obowiązujących po 8 stycznia 2009r., które to przepisy nie uzależniały wypłaty emerytury od rozwiązania stosunku pracy.

W ocenie Sądu Okręgowego, orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego, w którym ubezpieczona upatruje podstawy prawnej swojego roszczenia ma zastosowanie do jej sytuacji.

W uzasadnieniu wyroku Trybunał Konstytucyjny podniósł, że rozwiązanie przyjęte przez ustawodawcę w art. 28 ustawy zmieniającej z 16 grudnia 2010 roku spowodowało, że osoby, które już skutecznie nabyły i zrealizowały prawo do emerytury w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r. musiały, na podstawie art. 28 ustawy zmieniającej z 16 grudnia 2010 r. w związku z art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, poddać się nowej, mniej korzystnej dla nich treści ryzyka emerytalnego. Innymi słowy, ubezpieczeni, którzy prawo do emerytury uzyskali po spełnieniu jedynie warunku osiągnięcia wieku (oraz odpowiedniego stażu ubezpieczeniowego), musieli ponownie zrealizować swoje prawo do emerytury według nowej treści ryzyka, czyli spełnić także warunek rozwiązania stosunku pracy, aby emeryturę nadal pobierać od 1 października 2011 r. Oznaczało to dla nich, że chcąc nadal pracować i jednocześnie pobierać emeryturę muszą rozwiązać stosunek pracy i raz jeszcze go nawiązać – oczywiście, jeśli znalazły nowego pracodawcę albo dotychczasowy zgodził się ponownie je zatrudnić.

Nie budzi wątpliwości Sądu Okręgowego, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego odnosi się tylko do ubezpieczonych, którzy skutecznie nabyli i od daty nabycia prawa realizowali prawo do emerytury tj. nabyli i realizowali prawo do emerytury w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r.

Zatem wyrok ten ma zastosowanie do ubezpieczonej, która prawo do emerytury nabyła od 01.09.2009 roku.

Z przyczyn natury faktycznej i prawnej omówionych powyżej Sąd uznał odwołanie ubezpieczonej za zasadne i w oparciu o art. 477¹⁴ § 2 k.p.c zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. i podjął wypłatę emerytury U. G. należnej za okres od dnia 1 października 2011 roku do dnia 21 listopada 2012 roku, o czym orzeczono jak w sentencji wyroku.

Sąd nie stwierdził odpowiedzialności organu rentowego oparciu o art. 118 ust. 1 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) albowiem (...) Oddział w S. wydając decyzję o wstrzymaniu wypłaty emerytury działał zgodnie z obowiązującymi wówczas przepisami. Zdaniem Sądu Okręgowego przeprowadzona wnikliwa analiza treści orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego pozwoliła na ustalenie, że ubezpieczony ma prawo do emerytury za okres od 1 października 2011 roku do 21 listopada 2012 roku. Zdaniem Sądu Okręgowego organ rentowy nie miał możliwości prawnych nie stosowania się do wadliwego prawa które formalnie obowiązywało w chwili wydania decyzji z 10.10.2011r. Nadto organ rentowy nie jest podmiotem uprawnionym do oceny czy określona regulacja prawna jest zgodna z konstytucją.